

Landbrugsministeren (Smørum): Der er sikkert ikke mellem det ærede medlem og mig nogen uenighed om, at handelen med disse stoffer skal foregå under betryggende kontrol. Jeg tror ikke, det er formålstjenligt at fortsætte diskussionen her; jeg tror, vi med bedre udbytte kan gøre det i et udvalg.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Ditlevsen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om midlertidig ændring af lov nr. 50 af 14. februar 1951 om fortrinsret i høsten.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 299; fremsættelsen findes i tidenden sp. 834).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Lund Jensen: Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag om en midlertidig ændring i den gældende lov om fortrinsret i høsten.

Lovforslaget tilsigter at række en hjælpende hånd til de landbrugere, der i foråret har måttet købe gødning og sædekorn på kredit mod pant i årets høstudbytte, og som nu er kommet i likviditetsvanskeligheder, fordi høsten er kommet senere i hus end beregnet. I henhold til loven om høstpantebreve forfalder en sådan kredit til betaling inden den 1. oktober, og panthaverens fortrinsret i høsten falder bort, hvis han ikke inden 1. januar har fremsat begæring om udpantning. Det er denne udpantningsfrist, der nu foreslås forlænget med to måneder indtil 1. marts 1955, dog således at forstå, at panthaveren ikke på nogen måde forpligtes til at udskyde betalingsfristen, hvis han ikke skønner det forsvarligt.

Den gældende lov om høstpantebreve har sin oprindelse i den store landbrugskrise i

1930erne, og den har gennem årene været til stor hjælp for tusinder af landbrugere, der har måttet arbejde med for ringe driftskapital. Selvom vi i dag heldigvis ikke på samme måde som i 1932 kan tale om landbrugskrise, er det dog en kendsgerning, at selv velsituerede landmænd beklager sig over likviditetsvanskeligheder i dag til trods for, at vi har haft en række indbringende år for dansk landbrug. Det vil derfor være forståeligt, om de landbrugere, der i foråret har været nødt til at udstede pantebrev i høstudbyttet, vil have brug for en håndsrekning som den, der her er tale om. Det vil jo fortrinsvis være nyetablerede landbrugere, der har startet med for ringe driftskapital, og som derfor har været nødsaget til at benytte sig af den i loven givne adgang til kredit i håb om, at høstudbyttet ville sætte dem i stand til at afvikle denne kredit til den fastsatte tid; men da høsten som sagt er bragt meget senere i hus end beregnet og tilmed i en dårlig kvalitet, især for sukkerroeavlens vedkommende med langt lavere udbytte og tilmed til lavere priser, må man forudse, at adskillige af de pågældende landmænd ville være tvunget til at sælge ud af besætningerne for at klare deres forpligtelser. Den herskende kreditstramning gør det jo næsten umuligt for dem at skaffe sig penge på anden vis. Den her foreslåede udskydelse af betalingsfristen vil, som den højtærede landbrugsminister gjorde opmærksom på i sin forelæggelsestale, gøre det muligt for de pågældende at anvende avlen f. eks. til opfodring af slagterisvin, hvorved de vil kunne tjene til en afvikling af gælden indenfor den forlængede frist.

Da både husmandsforeningerne og landboforeningerne har anbefalet en foranstaltning som den, der her er foreslået, og da den tilmed ikke medfører udgifter for staten, kan jeg på mit partis vegne tiltræde forslaget. Vi må så håbe, at også de forudsatte panthavere vil benytte sig af den her givne lejlighed til at yde denne befolkningsgruppe en håndsrekning, hvor det måtte være forsvarligt. Da det er af betydning både for de pågældende landmænd og for leverandørerne snarest at blive bekendt med lovændringen, anbefaler jeg hermed forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.